

การพัฒนาการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กของนักศึกษา โดยประยุกต์ใช้แนวคิดของโคตาย

วิมลรัตน์ ศาสตรสุภาพ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

Corresponding author: wimonrat_sar@dusit.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยของนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตาย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาชายและหญิง ของมหาวิทยาลัยสวนดุสิต ระดับปริญญาตรี หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ตอนเรียน A1 จำนวน 31 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ 1) แผนการจัดกิจกรรมพัฒนาความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย 2) แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้อง และ 3) แบบทดสอบความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย โดยการทดสอบปฏิบัติการขับร้องและการประพันธ์เพลง วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยประชากร (μ) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานประชากร (σ) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาหลังการทดลองมีความสามารถทางการขับร้อง ด้านคุณภาพของเสียง ด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะ และด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง โดยคะแนนเฉลี่ยรวมก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.99 ($\sigma = 0.70$) อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.96 ($\sigma = 0.78$) อยู่ในระดับดีมาก รวมทั้งมีความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย ในด้านการใช้ภาษาและอักขระ ด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะ ตลอดจนในด้านการถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ความรู้ ตามหน่วยจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง โดยคะแนนเฉลี่ยรวม ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.96 ($\sigma = 0.52$) อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.85 ($\sigma = 0.61$) อยู่ในระดับดีมาก งานวิจัยนี้สามารถนำไปต่อยอดในการพัฒนาทักษะทางดนตรีในด้านอื่น ๆ โดยครูปฐมวัยนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมให้กับเด็กปฐมวัยได้

คำสำคัญ : 1. โคตาย 2. การขับร้อง 3. การประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย

The development of students' singing and songwriting abilities for preschoolers by applying Kodaly Approach

Wimonrat Sartsuphap

Faculty of Education, Suan Dusit University, Bangkok 10300, Thailand

Corresponding author: wimonrat_sar@dusit.ac.th

Abstract

This research aimed to develop the singing and songwriting abilities of second-year undergraduate students majoring in early childhood education, applying the musical concepts of Kodaly for preschool children. The study population included 31 male and female second-year undergraduate students who majored in early childhood education, Faculty of Education, Suan Dusit University, during the second semester of the 2019 academic year, in the A1 class. The research tools were 1) activity development plans for enhancing the ability of singing and composing music for preschoolers, 2) singing ability tests, and 3) songwriting ability tests. The research analysis used mean (μ) and standard deviation (σ). The results showed an improvement in singing ability across 3 areas after the experiment: 1) tone quality 2) pitch and rhythm, and 3) conveying emotions in songs. The mean score for all 3 areas before the experiment was 1.99 ($\sigma = 0.78$), indicating a moderate level. After the experiment, the mean score increased to 2.96 ($\sigma = 0.78$), signifying a high level. In terms of students' songwriting ability for preschool children, improvements were observed in language and character usage, pitch and rhythm utilization, and content and knowledge transfer according to the learning unit. The mean score for all 3 areas before the experiment was 1.96 ($\sigma = 0.52$), signifying a moderate level. After the experiment, the mean score increased to 2.85 ($\sigma = 0.61$), suggesting a high level. This research can be applied by early childhood teachers to foster music skills in various areas when organizing activities for preschool children.

Keywords: 1. Kodaly 2. Singing 3. Songwriting for preschoolers

บทนำ

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 เป็นแผนการศึกษาระยะยาว 20 ปี ได้กำหนดวิสัยทัศน์ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติไว้ว่า “คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข สอดคล้องกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการเปลี่ยนแปลงของโลกศตวรรษที่ 21” โดยมีเป้าหมายด้านผู้เรียน ที่มุ่งเน้นผู้เรียนทุกคนให้มีคุณลักษณะและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (Office of the Education Council, 2017) ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านเทคโนโลยี ครูจึงมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยเหลือหล่อหลอมให้เด็กเป็นคนดี รู้เท่าทัน มีทักษะในการใช้ชีวิต ปัจจุบันการศึกษาไทยเริ่มตั้งแต่ระดับปฐมวัย การจัดการศึกษาในช่วงนี้จึงมีความสำคัญมากเพราะเป็นการวางรากฐานของเด็กให้มีความพร้อมที่สามารถเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ และเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ในอนาคตได้ ดังวิสัยทัศน์ของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2560 ที่มุ่งพัฒนาเด็กทุกคนให้ได้รับการพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างมีคุณภาพและต่อเนื่อง ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างมีความสุขและเหมาะสมตามวัย มีทักษะชีวิต และปฏิบัติตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เป็นคนดี มีวินัย และสำนึกความเป็นไทย โดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา พ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็ก (Office of the Basic Education Commission, 2017) การจัดการกระบวนการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยในยุคไทยแลนด์ 4.0 จึงต้องมีการปรับรูปแบบที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนสนุกสนานและเกิดความประทับใจ การเน้นให้เด็กคิดเชื่อมโยงเรื่องราวใกล้ตัว สิ่งที่เป็นรูปธรรมเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กปฐมวัยเข้าใจสาระที่ครูต้องการสื่อสารได้ง่าย

เพลงและดนตรีเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างมากกับการจัดการศึกษาปฐมวัย ดนตรีช่วยสร้างสุนทรียภาพ พัฒนาความรู้สึกนึกคิดทางอารมณ์ ช่วยกล่อมเกล้าให้เด็กมีจิตใจอ่อนโยน การใช้บทเพลง วรรณกรรม นิทาน ดนตรีและเคลื่อนไหว ศิลปะ เข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอนจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีความสุข เกิดการเรียนรู้และมีประสบการณ์ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนต่อการสัมผัสความงามของศิลปะและดนตรี ดังที่ วารุณี สกุลภารักษ์ และวรรณอาภา หุทัยงาม (Sakalpasak & Halathangam, 2019) กล่าวว่า

เสียงเพลงและดนตรีมีส่วนช่วยในการปรับความรู้สึกและอารมณ์ของเด็กให้เกิดความพึงพอใจ ผ่อนคลาย และเกิดความสุขสบาย ฉะนั้นการที่เด็กได้ฟังเสียงดนตรีที่มีทำนองสนุกสนาน เพลิดเพลิน จะช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่น มีความไว้วางใจในสิ่งแวดล้อมใหม่ มีความสุขในการเรียนการทำงาน และสามารถที่จะปรับตัวในลักษณะที่เหมาะสมเมื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่น นอกจากนี้ดนตรียังช่วยส่งเสริมพัฒนาทักษะการคิดและทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย

การใช้เพลงและดนตรีในการเรียนการสอนเด็กปฐมวัยจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในสังคมไทยยุคปัจจุบัน เป็นสื่อที่หาได้ง่าย มีความหลากหลาย ค้นหาได้ทั้งทางสื่อออนไลน์ รายการโทรทัศน์ และแอปพลิเคชันต่าง ๆ ซึ่งครูผู้สอนจึงมีความจำเป็นต้องมีความรู้ในการคัดเลือกเพลงที่มีความเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กอย่างแท้จริง ครูปฐมวัยมีปัญหาในเรื่องของการเลือกใช้เพลง จากการวิจัยของ นันทิรัตน์ คมขำ (Komkhum, 1995) ที่ได้ศึกษาสภาพและปัญหาในการใช้เพลงและคำคล้องจอง พบว่า ครูผู้สอนมีการใช้เพลงในการเรียนการสอนเด็กวัยอนุบาลตลอดทั้งวัน โดยครูส่วนใหญ่มีการแต่งเพลงเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรม โดยพิจารณาถึงความสนุกสนานของเด็กเป็นหลัก ประเภทของเพลงที่ครูส่วนใหญ่นำมาใช้ในการเรียนการสอนเป็นประจำคือ เพลงที่ปรากฏอยู่ในแผนการจัดประสบการณ์ ปัญหาที่พบเกี่ยวกับการใช้เพลงในการเรียนการสอนเด็กวัยอนุบาลมากที่สุด คือ ครูทราบเนื้อเพลงแต่ไม่ทราบทำนองเพลง และขาดความแม่นยำในเนื้อเพลง ซึ่งอาจถ่ายทอดให้เด็กผิดได้ ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน คือ เครื่องบันทึกเสียง ซึ่งสะท้อนว่าครูยังขาดความมั่นใจในการร้องเพลงปากเปล่า ทำนองเดียวกับงานวิจัยของ ภักทิยา บัวศรี (Buasri, 2013) ที่ได้ศึกษาสภาพปัญหาการใช้เพลงและคำคล้องจองของครูอนุบาล พบว่า ครูมีวิธีการใช้เพลงและคำคล้องจองมากที่สุดในช่วงรอยต่อของกิจกรรม รองลงมาคือ ช่วง 6 กิจกรรมหลักที่ประกอบไปด้วย 1) กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ 2) กิจกรรมเสริมประสบการณ์ 3) กิจกรรมสร้างสรรค์ 4) กิจกรรมเสรี 5) กิจกรรมเกมการศึกษา และ 6) กิจกรรมกลางแจ้ง โดยใช้วิธีการร้องไปพร้อมกับเด็กตั้งแต่ต้นเพลงจนจบเพลง และร้อง หรือท่องคำคล้องจองวรรคแรกแล้วให้เด็กมีส่วนร่วม ครูมีปัญหาในด้านความสามารถในการเล่นดนตรี โดยร้องไม่ตรงทำนองมากที่สุด รองลงมาคือ มีปัญหาด้านจังหวะ ซึ่งการแก้ปัญหาของครูจะใช้การเปิดเพลงจากซีดีแทนการร้อง

ปากเปล่า นอกจากนี้ครูมีปัญหาในการนำเพลงมาใช้ โดยพบว่าครูจะทราบเนื้อเพลง แต่ไม่ทราบทำนอง การแก้ปัญหาของครูทำได้โดยแปลงเนื้อเพลงมาเป็นคำคล้องจองหรือแต่งทำนองขึ้นมาใหม่ด้วยตนเอง จากงานวิจัยที่กล่าวมาสะท้อนว่าเพลงและคำคล้องจองมีความสำคัญกับการจัดการชั้นเรียนของครูปฐมวัยตลอดทั้งวัน ปัญหาของครู คือ การร้องเพลงเพี้ยนและไม่ลงจังหวะ การที่ครูร้องเพลงโดยไม่ทราบทำนอง ครูพยายามแต่งเพลงขึ้นเอง เปลี่ยนเป็นทำนองใหม่ เน้นเพียงความสนุกสนาน ทำให้เห็นว่าถ้าครูปฐมวัยได้รับการพัฒนาทางการขับร้อง เข้าใจหลักการคัดเลือกบทเพลง และมีพื้นฐานทางดนตรี สามารถประพันธ์เพลงสำหรับเด็กได้ จะทำให้เด็กปฐมวัยได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง เพราะการที่เด็กปฐมวัยได้รับฟังบทเพลงที่ดีที่มาจากเสียงร้อง หรือเพลงที่ครูแต่งเองนั้น เด็กปฐมวัยจะรู้สึกอบอุ่นจากการได้ยินเสียงร้องของครู มีความประทับใจในตัวครู ได้เรียนรู้เนื้อหาในบทเพลงที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับพัฒนาการ ตลอดจนซาบซึ้งถึงความงามของภาษาไปกับบทเพลงที่ครูได้คัดสรรมาเป็นอย่างดี ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง มีใช้เครื่องเพลงเพื่อความสนุกสนานเพียงอย่างเดียว

จากการสอนนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สาขาการศึกษาปฐมวัย ในวิชารายวิชา 1072312 ดนตรีและนาฏลีลาสำหรับครูปฐมวัย ในภาคเรียนที่ 2/2561 และได้สอบถามอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาที่มีเนื้อหาความเกี่ยวข้องกับเพลงและดนตรี เช่น รายวิชาทักษะทางดนตรีพื้นฐานสำหรับครู พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ร้องเพลงไม่ตรงตามระดับเสียงและนับจังหวะได้ไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ยังไม่แสดงออกถึงความซาบซึ้งทางด้านสุนทรียภาพทางดนตรีและการขับร้อง และขาดความเข้าใจในการคัดเลือกบทเพลง เนื้อหาของเพลง ท่วงทำนอง รวมถึงช่วงเสียงที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย ไม่มีความรู้ในการประพันธ์เพลงเด็ก การฝึกหัดเตรียมความพร้อมให้นักศึกษามีความสามารถที่จะสอนเด็กปฐมวัยในชั้นเรียนนั้น นักศึกษาจึงจำเป็นต้องพัฒนาการขับร้อง การประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยโดยเร็วที่สุด เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในการขับร้อง การเลือกใช้บทเพลง การประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย และการมีสุนทรียภาพทางดนตรีที่ดี จากงานวิจัยของ วิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล (Wimonrattanakul, 2004: 137) ที่ได้ทดลองใช้โปรแกรมส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตยา พบว่าครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้โน้ตอย่างมีคุณภาพ และการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง สูงขึ้นกว่าครูกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เช่นเดียวกับการศึกษาของ วรณวุฒิ วรณารุณ (Wannarun, 2010) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตยาที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตยาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งแสดงว่าการใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตยาสามารถพัฒนาความสามารถทางการขับร้องของผู้เรียนได้ อีกทั้งยังช่วยให้มีทักษะทางดนตรีเพิ่มสูงขึ้น เช่น การอ่านโน้ต จังหวะที่เป็นพื้นฐานที่นำไปใช้ในการแต่งกลอนหรือแต่งทำนองเพลงสำหรับเด็ก จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญในการพัฒนานักศึกษาในเรื่องดังกล่าว จึงเลือกแนวคิดทางดนตรีของโคตยาซึ่งเป็นแนวคิดที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย และมีความเป็นสากล โดยเน้นการร้องเพลงที่ใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นหลัก วรณคดีดนตรีในกระบวนการสอนยึดหลักพัฒนาการของเด็กเป็นหลัก การเสนอเนื้อหาดนตรีมีการจัดเป็นขั้นตอน มีการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อช่วยให้การเรียนรู้เป็นรูปธรรม ทำให้ผู้เรียนรับรู้ในลักษณะต่าง ๆ ของดนตรีได้ชัดเจน

ในฐานะผู้สอนรายวิชา 1072312 ดนตรีและนาฏลีลาสำหรับครูปฐมวัย เมื่อพบปัญหาด้านการขับร้องและการใช้เพลงของนักศึกษาที่ผ่านมา จึงต้องการที่จะเตรียมความพร้อมให้นักศึกษารุ่นต่อไป ได้มีความสามารถด้านขับร้องที่เพิ่มขึ้น มีความมั่นใจในการเลือกใช้เพลงในลักษณะต่าง ๆ กับเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนมีความรู้พื้นฐานในการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย ดังนั้น ผู้เขียนจึงสนใจที่จะทำวิจัยเรื่องนี้ โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตยาที่มีการร้อยเรียงกิจกรรมอย่างเหมาะสมและเป็นลำดับขั้นตอนตามความยากง่ายของกิจกรรม ซึ่งได้มาโดยการบูรณาการจากแนวคิดในการพัฒนานักศึกษาครูแนวคิดในการพัฒนาเด็กปฐมวัย และแนวคิดทางดนตรีของโคตยา เพื่อให้ นักศึกษามีความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นต้นแบบที่ดีสำหรับเด็กปฐมวัยทางการขับร้อง สามารถเลือกใช้วรรณกรรม

บทเพลงที่มีคุณค่าในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในชั้นเรียน เด็กปฐมวัยที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ตลอดจนสามารถพัฒนา เด็กปฐมวัยในบริบทของสังคมไทยได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถทางการขับร้องของนักศึกษา สาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 ในด้านคุณภาพของเสียง ด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะ และด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง
2. เพื่อพัฒนาความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยของนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 ในด้านการใช้ภาษาและอักขระ ด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะ และด้านการถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ความรู้ ตามหน่วย จัดประสบการณ์การเรียนรู้
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยของนักศึกษาสาขา การศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิดการวิจัย แนวคิดทางดนตรีของโคดาย (Zoltan Kodaly)

โคดาย (1882-1967) เป็นครูดนตรี นักการศึกษาคนดนตรี นักประพันธ์เพลง นักภาษาศาสตร์ และนักปรัชญาชาวฮังการี โคดายมีความซาบซึ้ง รักและสนใจวัฒนธรรมพื้นเมืองเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลงพื้นเมือง ซึ่งโคดายได้ รวบรวมเพลงพื้นเมืองและพยายามประพันธ์เพลงโดยใช้ ลักษณะเพลงพื้นเมืองฮังการีเป็นหลัก และยังเป็นผู้คิดค้นวิธี สอนดนตรีที่มีพื้นฐานมาจากภาษาและเพลงพื้นเมืองของ ฮังการี เนื่องจากโคดายต้องการเห็นเด็กฮังการีทุกคน สามารถอ่านโน้ตได้เท่า ๆ กับภาษาแม่หรือภาษาประจำชาติ โคดายเชื่อว่าดนตรีสร้างทั้งตัวตนของมนุษย์ และเสียงของ ดนตรีจะหล่อหลอมจิตวิญญาณของมนุษย์ให้สร้าง ความ สง่างามให้แก่กาย ด้วยเหตุนี้โคดายจึงค้นหาวิธีการที่ทำให้ เด็กอ่านโน้ตได้เร็วที่สุด

โคดายเริ่มเป็นครูสอนดนตรีให้กับเด็กในฮังการีเมื่อ อายุได้ 25 ปี และสอนดนตรีจนถึงอายุ 59 ปี ในขณะที่เป็น ครูสอนดนตรี โคดายได้ศึกษาวิธีการสอนดนตรีให้กับเด็ก และได้รวบรวมวิธีการสอนไว้อย่างละเอียด ซึ่งต่อมาหลักการ สอนดนตรีในระบบโคดายได้มีการนำมาใช้ในโรงเรียนทั่วประเทศ ฮังการี (Koatsombat, 2018: 72)

หลักการสำคัญของวิธีการนี้ คือ ดนตรีเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญ ของชีวิตมนุษย์ ซึ่งควรได้รับการพัฒนาตั้งแต่ยังเด็ก การฟัง และการร้องเพลงเป็นทักษะทางดนตรีที่ควรเน้นเป็นอันดับแรก เพื่อให้เด็กเข้าใจซาบซึ้งในดนตรี การอ่าน การเล่นดนตรี การสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่ควรสอนในระยะต่อมา รวมทั้ง การเคลื่อนไหวด้วย วรรณคดีดนตรีที่ควรนำมาใช้ คือ เพลงพื้นบ้าน เพราะใกล้ชิดผู้เรียนมากที่สุด ในระยะต่อมา จึงเอาเพลงชั้นสูงที่มีคุณค่ามาใช้ในการเรียนการสอน หลักการนี้ สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการสอนดนตรีในทุกประเทศ ทั่วโลกได้

ปรัชญาการสอนดนตรี ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการ สอนดนตรี มีดังต่อไปนี้

1. ความสามารถทางดนตรี ได้แก่ การอ่าน การเขียน และ การคิด เป็นสิทธิของมนุษยชาติ
 2. การเริ่มต้นการเรียนรู้ทางดนตรี ควรเริ่มต้นด้วย เครื่องดนตรีธรรมชาติที่ทุกคนมีอยู่ประจำตัว คือ เสียงร้อง ซึ่งจะให้นักร้องซึมซาบเข้าไปอยู่ในจิตใจเป็นส่วนหนึ่งของ ชีวิตที่แท้จริง
 3. การเรียนรู้ทางดนตรีจะทำให้เกิดการรับรู้ทางดนตรี โดยสมบูรณ์ควรเริ่มเรียนตั้งแต่เด็ก ๆ ในระดับประถมศึกษา หรือในระดับอนุบาลศึกษา
 4. ในทำนองเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่เป็นภาษาหลัก วรรณคดีดนตรีที่ควรนำมาใช้ ควรเริ่มต้นที่การใช้ดนตรี พื้นบ้าน ซึ่งจัดเป็นภาษาแม่ทางดนตรี
 5. วรรณคดีดนตรีที่ควรนำมาใช้ไม่ว่าจะเป็นดนตรีพื้นบ้าน หรือดนตรีประเภทอื่น ๆ ควรเป็นดนตรีที่มีคุณค่าพอเพียง จากปรัชญาการสอนดนตรีที่โคดายกล่าวไว้ สามารถ นำมากำหนดเป็นจุดมุ่งหมายในการสอนดนตรีได้ดังนี้
1. พัฒนาความสามารถทางดนตรีที่มีอยู่ในตัวผู้เรียน แต่ละคนให้สมบูรณ์เต็มที่
 2. มีความรู้ความเข้าใจในดนตรี โดยสามารถอ่าน เขียน และสร้างสรรค์ดนตรีได้อย่างคล่องแคล่วตามหลักทฤษฎีดนตรี
 3. ถ่ายทอดวรรณคดีพื้นบ้านของผู้เรียนให้ผู้เรียน ได้รู้จัก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมทางดนตรีที่ควรภูมิใจ
 4. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณคดีดนตรีอื่น ๆ ที่มีคุณค่าควรแก่การศึกษาในลักษณะของการฟัง การแสดง การวิเคราะห์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักและความซาบซึ้ง ในดนตรี

โคดายให้ความสำคัญกับตัวผู้เรียนไว้ด้วย ซึ่งเป็นหลักเดียวกับจิตวิทยาการเด็ก คือ การเรียน การสอนดนตรีควรมีระดับ

ความยากง่ายเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก ดังนั้น สิ่งง่าย ๆ ไม่สลับซับซ้อนควรนำเสนอก่อนสิ่งที่ยาก ดังเช่นในเรื่องทำนอง โคลายเริ่มด้วยการสอนเพลงที่ประกอบด้วยโน้ต 3 ตัว คือ La, Sol, Mi ก่อน และเพิ่มเพลงที่มีโน้ต 4 ตัว คือ Sol, Mi, Re, Do และจึงเป็นเพลงที่ใช้บันไดเสียงเพนทาโทนิค คือ มีตัวโน้ต 5 ตัว ได้แก่ La, Sol, Mi, Re, Do ซึ่งเป็นลักษณะเพลงพื้นบ้านของฮังการี ในที่สุดจึงนำเพลงในบันไดเสียงไดอาโทนิค คือ มีตัวโน้ต 7 ตัว ได้แก่ Do, Re, Mi, Fa, Sol, La, Ti มาสอน และผู้เรียนจะได้เรียนรู้ถึงตัวโน้ตอื่น ๆ ต่อไป จึงกล่าวได้ว่าวิธีการของโคลายเน้นการจัดระบบขั้นตอนสาระดนตรีเป็นอย่างมาก โดยคำนึงถึงลักษณะความยากง่ายของสาระดนตรี ประกอบกับลักษณะวัฒนธรรมทางดนตรีแต่ละสังคม รวมทั้งพัฒนาการของเด็กด้วย (Suttachitt, 2001: 111-112)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทางดนตรีของโคลาย

วิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล (Wimonrattanakul, 2004: 137) ได้ทดลองใช้โปรแกรมส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคลาย พบว่าครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องด้านความคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้โน้ตเสียงอย่างมีคุณภาพ และการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง สูงขึ้นกว่าครูกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

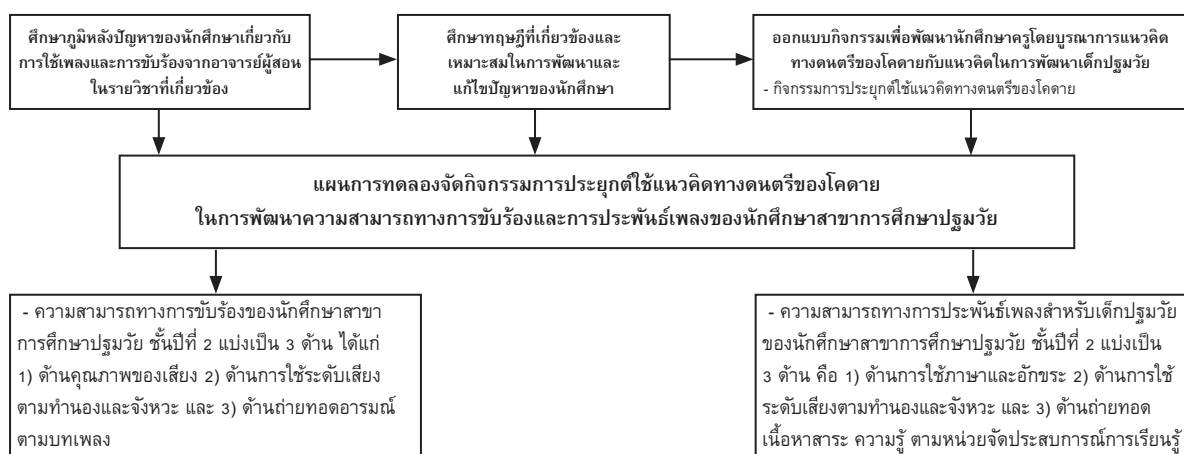
วรรณวุฒิ วรรณารุณ (Wannarun, 2010) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคลายที่มีผลต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่านักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

วารจนา จูเจริญ (Jujaroen, 2018) ได้ทำการทดลองใช้การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ร่วมกับแนวคิดของโคลายเพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และทักษะการขับร้องสำหรับนักเรียนมัธยมชั้นปีที่ 3 โรงเรียนสมุทรสาครบูรณะ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและทักษะการขับร้องของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบสืบเสาะหาความรู้ร่วมกับแนวคิดของโคลาย สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ศุภกฤตญา อัครวีระเดช และณรุทธิ์ สุทธิจิตต์ (Assawa-weeradej & Suttachitt, 2020) ได้พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการไต่ยีนภายในสำหรับการอ่านโน้ตตามแนวคิดโคลายสำหรับนักเรียนเปียโนระดับชั้นต้น ผลการวิจัยพบว่าโครงการสอนระยะยาวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 10 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 30 นาที สำหรับเนื้อหาด้านจังหวะ ได้แก่ โน้ตตัวดำ เซบีดหนึ่งชั้น และโน้ตตัวหยุดตัวดำ ด้านระดับเสียง ได้แก่ ลา ซอล มี เร โด และการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 2 ครั้ง ครั้งแรกเป็นการปรับปรุงโดยเนื้อหาการสอนด้านจังหวะและระดับเสียงแยกออกจากกัน แล้วนำมาสอนรวมกันในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 และครั้งที่สองเป็นการปรับปรุงให้มีการเตรียมบทเพลงที่จะสอนในคาบถัดไปมาสอนในชั้นสรุปของคาบก่อนหน้าและเตรียมแบบฝึกหัดทบทวนบทเรียนที่มีวิธีการทำในลักษณะเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้ มีกรอบแนวคิดในการวิจัยที่แสดงถึงปัญหา แนวคิดทฤษฎี ไปสู่การทดลอง เพื่อพัฒนานักศึกษาศาการศึกษาศึกษาปฐมวัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร/กลุ่มเป้าหมาย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชายและหญิง มหาวิทยาลัยสวนดุสิต อายุระหว่าง 19-22 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 31 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีทั้งหมด 3 ชิ้น คือ

1. แผนการพัฒนาความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยของนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตยา (แผนจัดการเรียนรู้)

2. แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตยา

3. แบบทดสอบความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยของนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตยา

ก่อนการทำการวิจัยมีการทดลองนำร่องการจัดกิจกรรมกับนักศึกษาที่ไม่ใช่ประชากร โดยผู้วิจัยเลือกใช้กิจกรรม 2-3 ที่มาจากแผนการพัฒนาความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย และทดลองใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและประเมินคุณภาพ จากนั้นปรับแก้คุณภาพเครื่องมือในการวิจัยให้สมบูรณ์

ก่อนเริ่มการทดลองมีการทดสอบความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย (pre-test)

กับนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 จำนวน 31 คน จากนั้นจึงเริ่มทำการทดลองใช้ระยะเวลาทั้งหมด 15 สัปดาห์ ตั้งแต่เดือนมกราคม-เมษายน 2563 โดยทำการทดลองในชั้นเรียนรายวิชาดนตรีและนาฏลีลาสำหรับครูปฐมวัย ทุกวันจันทร์ เวลา 13.00-14.30 น. เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองทำการทดสอบความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย (post-test) กับนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิม ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย (μ) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยของนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2

ผลการวิจัย

1. นักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 ที่ได้เข้าร่วมการทดลองการจัดกิจกรรมพัฒนาความสามารถทางการขับร้องและประพันธ์เพลงโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตยา มีคะแนนความสามารถทางการขับร้องในภาพรวม ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 1.99 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.70 ในระดับปานกลาง หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 2.96 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.78 อยู่ในระดับดีมาก แสดงว่าหลังการทดลองนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 มีความสามารถทางการขับร้องภาพรวมที่สูงขึ้น จากระดับปานกลางเพิ่มเป็นระดับดีมาก โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.97 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการขับร้องของนักศึกษา โดยการใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตยา ด้านคุณภาพของเสียง ด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะ และด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

ความสามารถทางการขับร้องของนักศึกษา สาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2	ก่อนจัดกิจกรรม		การแปลผล	หลังจัดกิจกรรม		การแปลผล	ผลต่าง
	μ	σ		μ	σ		
1. ด้านคุณภาพของเสียง	1.90	0.75	ปานกลาง	3.06	0.81	ดีมาก	1.16
2. ด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนอง และจังหวะ	1.71	0.64	ปานกลาง	2.55	0.72	ดีมาก	0.84
3. ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง	2.35	0.71	ปานกลาง	3.26	0.82	ดีเยี่ยม	0.91
ค่าเฉลี่ยรวม	1.99	0.70	ปานกลาง	2.96	0.78	ดีมาก	0.97

จากตารางที่ 1 เมื่อจำแนกรายด้าน จะเห็นว่าคะแนนความสามารถทางการขับร้องด้านคุณภาพของเสียง ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 1.90 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.75 อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 3.06 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.81 อยู่ในระดับดีมาก แสดงว่าหลังการทดลอง นักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 มีความสามารถทางการขับร้องด้านคุณภาพของเสียงที่สูงขึ้น จากระดับปานกลางเพิ่มเป็นระดับดีมาก โดยมีผลต่างเท่ากับ 1.16

ความสามารถทางการขับร้องด้านการใช้ระดับเสียง ตามทำนองและจังหวะ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 1.71 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.64 อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 2.55 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.72 อยู่ในระดับดีมาก แสดงว่าหลังการทดลอง นักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 มีความสามารถทางการขับร้องด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะที่สูงขึ้น จากระดับปานกลางเพิ่มเป็นระดับดีมาก โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.84

คะแนนความสามารถทางการขับร้องด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ

2.35 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.71 อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 3.26 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.82 อยู่ในระดับดีเยี่ยม แสดงว่าหลังการทดลอง นักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 มีความสามารถทางการขับร้องด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงที่สูงขึ้น จากระดับปานกลางเพิ่มเป็นระดับดีเยี่ยม โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.91

2. นักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 ที่ได้เข้าร่วมการทดลองตามแผนพัฒนาความสามารถทางการขับร้องและประพันธ์เพลงโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตตาย มีคะแนนความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยในภาพรวมก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 1.96 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.52 อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 2.85 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.61 อยู่ในระดับดีมาก แสดงว่าหลังการทดลอง นักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 มีความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยในภาพรวมที่สูงขึ้น จากระดับปานกลางเพิ่มขึ้นเป็นระดับดีมาก โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.89 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยของนักศึกษา โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตตาย ด้านการใช้ภาษาและอักขระ ด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะ และด้านถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ความรู้ ตามหน่วยจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยของนักศึกษา สาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2	ก่อนจัดกิจกรรม		การแปลผล	หลังจัดกิจกรรม		การแปลผล	ผลต่าง
	μ	σ	ระดับ	μ	σ	ระดับ	μ
1. ด้านการใช้ภาษาและอักขระ	1.84	0.52	ปานกลาง	2.84	0.64	ดีมาก	1.00
2. ด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะ	1.65	0.49	ปานกลาง	2.45	0.62	ดีมาก	0.80
3. ด้านการถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ความรู้ตามหน่วยจัดประสบการณ์การเรียนรู้	2.39	0.59	ปานกลาง	3.26	0.58	ดีเยี่ยม	0.87
ค่าเฉลี่ยรวม	1.96	0.52	ปานกลาง	2.85	0.61	ดีมาก	0.89

จากตารางที่ 2 เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน จะเห็นว่าด้านการใช้ภาษาและอักขระ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 1.84 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.52 อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 2.84 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.64

อยู่ในระดับดีมาก แสดงว่าหลังการทดลอง นักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 มีความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยด้านการใช้ภาษาและอักขระที่สูงขึ้น จากระดับปานกลางเพิ่มเป็นระดับดีมาก โดยมีผลต่างเท่ากับ 1.00

ด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 1.65 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.49 อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 2.45 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.62 อยู่ในระดับดีมาก แสดงว่าหลังการทดลอง นักศึกษาศาขการศึกษาศาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 มีความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะที่สูงขึ้น จากระดับปานกลางเพิ่มเป็นระดับดีมาก โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.80

ด้านการถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ความรู้ ตามหน่วยจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 2.39 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.59 อยู่ในระดับปานกลาง และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 3.26 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.58 อยู่ในระดับดีเยี่ยม แสดงว่าหลังการทดลองนักศึกษาศาขการศึกษาศาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 มีความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยด้านการถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ความรู้ ตามหน่วยจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สูงขึ้น จากระดับปานกลางเพิ่มเป็นระดับดีเยี่ยม โดยมีผลต่างเท่ากับ 0.87

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายเพิ่มเติม ดังนี้

1. ความสามารถทางการขับร้องของนักศึกษาศาขการศึกษาศาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2

1.1 ด้านคุณภาพของเสียง ความสามารถด้านคุณภาพของเสียง เป็นความสามารถที่แสดงให้เห็นว่านักศึกษาศาสามารถเปล่งเสียงด้วยน้ำเสียงที่มีพลังและมีคุณภาพ และในด้านนี้นักศึกษามีพัฒนาการเพิ่มสูงขึ้นมากกว่าด้านอื่น ๆ อาจเป็นเพราะการฝึกซ้อมที่สม่ำเสมอ และนักศึกษาเข้าใจในกระบวนการหายใจ และตระหนักถึงเสียงที่เปล่งออกมาในการขับร้อง ในช่วงกลางของการฝึก นักศึกษาหลายคนเริ่มร้องและเปล่งเสียงได้ดีขึ้น และเมื่อมีสถานการณ์โควิด-19 ทำให้ไม่มีการเรียนที่มหาวิทยาลัย แต่การฝึกยังคงมีอย่างต่อเนื่อง เพราะผู้วิจัยได้ให้แบบฝึกหัดการขับร้องผ่านการเรียนแบบออนไลน์ อาทิ คลิปวิดีโอ คลิปเสียง ในการฝึกซ้อมเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การเปล่งเสียงร้องมีคุณภาพ ได้น้ำเสียงที่มีความไพเราะ เนื่องจากการขับร้องเป็นการฝึกกระบวนการหายใจให้มีความสัมพันธ์ควบคู่กับ

การเปล่งเสียง ดังที่ ดุษฎี พนมยงค์ บุญทัศนกุล (Banomyong Boontasanakul, 2004: 16-17, 21) กล่าวว่า เมื่อสุดลมหายใจเข้าปอดจะขยายกว้าง ซีโครงยืดออกสองข้าง ท้องน้อยขยายออก เมื่อสุดลมเข้าช่วงที่ปล่อยลมออกมา คือ ในช่วงที่เปล่งเสียงอย่างต่อเนื่อง ขณะหายใจออกซีโครงจะค่อย ๆ กลับสู่สภาพก่อนสุดหายใจ แต่ปอดจะไม่หดและคลายทันที การสุดลมหายใจออกยังต้องเป็นหนึ่งเดียวกับองค์ประกอบอื่น ๆ ของศิลปะการร้องประกอบดนตรี เช่น ช่องปาก ริมฝีปาก ลิ้น เสียงสะท้อน ภาวษา น้ำเสียงจึงมีพลัง เสียงที่ดี คือ หวาน ไพเราะ สดใส กังวานพลีว กล่าวคือ น้ำเสียงไพเราะ คุณภาพเสียงสดใส เสียงสะท้อน กังวาน สิ่งนี้ต้องผ่านการฝึกฝนอย่างจริงจังเพื่อให้เสียงนั้นเป็นธรรมชาติที่สุด

1.2 ความสามารถทางด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนองและจังหวะ จากการสังเกตนักศึกษาขณะทำกิจกรรม พบว่าหลายคนสามารถร้องเพลงได้ตรงตามระดับเสียง หากมีเสียงดนตรีกำกับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวโน้ตง่าย ๆ และเสียงที่ไม่สูงจนเกินไป นอกจากนี้นักศึกษาสามารถร้องได้ดีด้วยการใช้สัญญาณมือไปพร้อม ๆ กับการร้อง ซึ่งการใช้สัญญาณมือจะช่วยกำหนดทิศทางการร้อง เสียงสูง เสียงต่ำได้ดีขึ้น ในด้านการอ่านโน้ตนั้นสามารถอ่านโน้ตเพลงได้มากขึ้น หลังจากการฝึกรูปแบบจังหวะของโคดาย เพราะรูปแบบจังหวะของโคดายทำให้เข้าใจคำโน้ตดนตรีได้มากขึ้น ทั้งสัญญาณมือกับรูปแบบจังหวะของโคดายช่วยให้ร้องเพลงได้โดยไม่มีเครื่องดนตรีประกอบได้อย่างแม่นยำมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า เมื่อนักศึกษาเข้าใจจังหวะพื้นฐานนับจังหวะได้แม่นยำ เข้าใจประโยคของเพลง ทำให้สามารถแบ่งวรรคหายใจได้มากขึ้น การร้องจึงไม่ติดขัด จึงทำให้เปล่งเสียงร้องได้ตรงคีย์เพลงมากขึ้นอีกด้วย ทั้งนี้ในการสอนนักศึกษา ผู้วิจัยเลือกฝึกเพลงที่ง่ายก่อนแล้วจึงเลือกเพลงที่ยากขึ้นตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ ณรุทธิ์ สุทธจิตต์ (Suttachitt, 2018: 422-423) ที่กล่าวว่า การรับรู้เรื่องเสียงและการเรียนรู้เรื่องสัญลักษณ์นั้นเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกัน แต่ก่อนที่การรับรู้เรื่องสัญลักษณ์จะเริ่มขึ้นนั้น ผู้เรียนมีโอกาสได้รับรู้เรื่องเสียงเป็นจำนวนมาก เมื่อถึงเวลาในการเรียนรู้เรื่องสัญลักษณ์ ผู้สอนสามารถนำเสนอสัญลักษณ์ที่เป็นไปตามลำดับการรับรู้เรื่องเสียงมาก่อน หรือมิได้เป็นไปตามลำดับการรับรู้เรื่องเสียงได้ เนื่องจากผู้เรียนมีเสียงต่าง ๆ อยู่ในตัวมากแล้ว อย่างไรก็ตามสิ่งที่ควรคำนึงถึงมากที่สุด คือ ความยากง่ายของเสียงเหล่านั้น โคดายเน้นการจัดลำดับสาระดนตรีที่จะนำเสนอแก่ผู้เรียนอย่างมาก เนื่องจากมีความเชื่อว่าถ้าผู้เรียน

เรียนดนตรีอย่างเป็นลำดับขั้นตอน โดยเน้นความยากง่าย เป็นสาระสำคัญ ย่อมทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ดนตรีได้อย่างเข้าใจ เข้าถึง และมีความรู้สึกไม่ยากเกินความสามารถของตน ในการรับรู้

1.3 ความสามารถทางด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตาม บทเพลง การวิจัยในครั้งนี้ให้ความสำคัญกับการคัดเลือก บทเพลงที่มีคุณค่า ในช่วงแรกของการฝึกจะเน้นเรื่องการฟัง ดนตรีแต่ละประเภทควบคู่กับการฝึกการขับร้อง ในช่วงกลางของ การทดลองจะเน้นการขับร้องที่ไพเราะ โดยไม่มีดนตรีประกอบ นักศึกษาต้องตีความบทเพลง พร้อมทั้งขับร้องออกมาจาก ความรู้สึก สังเกตจากการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง ระหว่างการฝึกขับร้อง ซึ่งการแสดงออกของนักศึกษา จะเกี่ยวข้องกับเรื่องทำเสียงดัง เสียงเบา ตามเครื่องหมาย ทางดนตรีในแต่ละท่อนเพลงด้วย บทเพลงเด็กที่เลือกใช้ ในการทดลอง ผู้วิจัยคัดสรรและเลือกบทเพลงที่สื่อถึงความ สวยงามของธรรมชาติ ความรัก ความเอื้ออาทรของ ครอบครัว นอกจากนี้ยังคัดเลือกบทเพลงที่ทรงคุณค่า ได้แก่ บทเพลงพระราชนิพนธ์ อาทิ เพลงสายฝน เพลงยามเย็น มาให้นักศึกษาฝึกขับร้องหลังจากที่สามารถร้องเพลงเด็ก ได้ดีแล้ว โดยบทเพลงพระราชนิพนธ์มีท่วงทำนองที่ไพเราะ มีการใช้ภาษาสวยงาม เนื้อหาสะท้อนถึงธรรมชาติที่งดงาม แผ่แผ่คิดในการใช้ชีวิต นับว่าเป็นเพลงอันทรงคุณค่าที่คนไทยเกิดความซาบซึ้งในความงามของดนตรี รวมถึง ประทับใจในพระอัจฉริยภาพของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชฯ อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ โคตยาที่กล่าวถึงการเลือกเพลงที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนดนตรีว่า เพลงที่นำมาใช้ไม่จำเป็นต้องเป็นเพลงพื้นบ้าน หรือดนตรีประเภทอื่น ๆ ควรเป็นดนตรีที่มีคุณค่าพอเพียง (Suttachitt, 2001: 112) การสอนดนตรีมีจุดมุ่งหมาย เพื่อมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณคดีดนตรีอื่น ๆ ที่มีคุณค่า กิจกรรมดนตรีในลักษณะของการฟัง การแสดง การวิเคราะห์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักและความซาบซึ้งในดนตรี นอกจากนี้ ยังพบว่า จากสถานการณ์โควิด-19 ที่ทำให้ไม่มีการเรียน ที่มหาวิทยาลัย นักศึกษามีโอกาสสืบค้นและฟังบทเพลง ที่คุณค่ามากขึ้น ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาสืบค้น คัดเลือก บทเพลงพื้นบ้านของไทยและต่างประเทศที่ตนเองชอบ จากนั้นฝึกซ้อมที่บ้านโดยเน้นการขับร้องที่ไพเราะ และ ให้ส่งคลิปวิดีโอมาให้ผู้วิจัยดูความก้าวหน้าเป็นระยะ ๆ พบว่า การที่นักศึกษาคัดเลือกบทเพลงที่ตนเองชอบจะทำให้ นักศึกษาซาบซึ้งกับบทเพลง และสัมผัสกับความงดงามของ

ดนตรีที่เป็นศิลปะที่มีความละเอียดอ่อนมากจนสามารถถ่ายทอด อารมณ์ตามบทเพลงได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับ ประเวศ วะสี (Wasi, 2002: 128) ที่กล่าวว่าศิลปะ คือ ความงามของมนุษย์ สร้างขึ้น ไม่ว่าเป็นจิตรกรรม ประติมากรรม เพลง วรรณคดี การแสดงหรือศิลปะ มิให้เกิดกิเลสตัณหาต่อไปและควรใช้ ศิลปะเป็นเครื่องพัฒนาจิตวิญญาณให้สูงขึ้น ๆ ขึ้นไป

2. ความสามารถทางการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย ของนักศึกษาศาสาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2

2.1 ความสามารถทางด้านการใช้ภาษาและอักขระ ของนักศึกษาสูงขึ้น เนื่องจากนักศึกษาได้มีโอกาสสัมผัส กับบทเพลง วรรณกรรม ที่ผ่านการคัดเลือกของผู้วิจัยแล้วว่ามีคุณค่า มีความสละสลวยทั้งด้านภาษาและท่วงทำนองของ บทเพลง ประกอบกับเข้าใจในหลักและวิธีการแต่งเพลงเด็ก และมีความแม่นยำในการใช้รูปแบบจังหวะของโคตยา จึงทำให้มีผลงานทางการประพันธ์เพลงของนักศึกษาดีขึ้น การฝึกการประพันธ์เพลงเด็กในช่วงแรก จะใช้การแต่ง คำคล้องจอง โดยให้จังหวะง่าย ๆ ผู้วิจัยจะเริ่มต้นรูปแบบ จังหวะ และการใช้คำไว้ในวรรคแรก จากนั้นนักศึกษาจึงแต่ง ในวรรคต่อไปจนจบ และให้นักศึกษาฝึกการแต่งต่อไป จนชำนาญ จึงเริ่มคิดรูปแบบจังหวะและฝึกใช้คำและประโยค ด้วยตัวเอง ซึ่งการที่ผู้วิจัยใช้การสอนการประพันธ์เพลงเด็ก ปฐมวัยให้กับนักศึกษา โดยการเริ่มต้นตัวอย่างแนวทำนอง ในวรรคแรก จึงตรงตามหลักการของโคตยา ดังที่ ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์ (Suttachitt, 1994: 59) กล่าวว่าไว้ว่า นักเรียนสามารถ เริ่มต้นสร้างสรรค์แนวทำนองวรรคแรกด้วยตนเองได้ วรรคแรก เป็นวรรคที่สำคัญเสมอ เพื่อให้วรรคแรกดีที่สุดใน วรรคแรก การแปรทำนองที่คิดได้ให้ดี เพราะวรรคแรกกำหนดทำนอง เพลงที่เหลือทั้งหมด ดังนั้น เพลงที่สร้างสรรค์ขึ้นจะมีความไพเราะหรือไม่ขึ้นอยู่กับวรรคแรกของบทเพลงนั่นเอง

2.2 ความสามารถทางด้านการใช้ระดับเสียงตามทำนอง และจังหวะ จากการฝึกการขับร้องในห้องฝึกซ้อม ห้องเรียน และที่พักอาศัยของนักศึกษา และฝึกฝนเพิ่มเติมนอกเหนือ เวลาที่ทำการทดลอง จะทำให้เห็นว่านักศึกษาสามารถร้องได้ดี โดยการใช้สัญญาณมือกำหนดทิศทาง การร้อง เสียงสูง เสียงต่ำ สามารถอ่านโน้ตเพลงได้มากขึ้น หลังจากการฝึกรูปแบบ จังหวะของโคตยา ซึ่งการใช้รูปแบบจังหวะของโคตยาทำให้ ผู้เรียนเข้าใจค่าโน้ตดนตรีได้มากขึ้น การฝึกการประพันธ์ เพลงเด็กปฐมวัยจะทำหลังจากที่นักศึกษาขับร้องเพลงได้ดี แล้วจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่นักศึกษามีความเข้าใจในพื้นฐาน ของดนตรี มีการคิดที่เป็นระบบระเบียบภายใต้แนวคิด

ทางดนตรีของโคดาย โดยนักศึกษาสามารถเชื่อมโยงการใช้รูปแบบจังหวะของโคดายกับการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ มาใช้กับบทเพลงที่ตนเองสร้างสรรค์ขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่โคดายเน้นย้ำเสมอเรื่องการเรียงลำดับการสอจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งยาก ซึ่งสอดคล้องกับ ณรุทธ สุทธจิตต์ (Suttachitt, 1994: 59) ที่ได้กล่าวถึงการสร้างสรรค์ทำนองเพลงตามแนวคิดของโคดายไว้ว่า วรรคแรกเป็นวรรคที่สำคัญเสมอ เพื่อให้วรรคแรกที่ดีที่สุด ควรมีการแปรทำนองที่คิดได้ให้ดี เพราะวรรคแรกกำหนดทำนองเพลงที่เหลือทั้งหมด การฝึกการสร้างสรรค์แนวทำนองเช่นนี้เป็นการพัฒนาให้นักเรียนเข้าใจถึงจุดสำคัญของดนตรีในเพลง และความสมดุลของเนื้อหาในทำนองเพลงโดยทั่วไปด้วยการใช้รูปแบบเฉพาะของเพลงฮังการี สิ่งเหล่านี้จำเป็นในการควบคุม การแสดงออกของคนแต่ละคน การสร้างสรรค์โดยการมีการกำหนดสิ่งต่าง ๆ เช่น จำนวนห้องหรือความยาวของทำนอง รูปแบบจังหวะ แคเดนซ์และระบบเสียง ช่วยให้มีกรอบที่เหมาะสมสำหรับเด็กในการคิดสร้างสรรค์และป้องกันไม่ให้เกิดการสร้างสรรคที่ไร้ความหมาย ถ้าเด็กไม่ได้รับการวางรากฐานให้คิดอย่างมีรูปแบบที่ดีอย่างเข้มงวดตั้งแต่แรกแล้ว ย่อมเป็นการยากในเวลาต่อมาที่จะอธิบายให้เด็กเข้าใจถึงลำดับของตัวโน้ตที่ถูกต้องของแนวทำนองและหลักพื้นฐานของรูปแบบมาตรฐานได้

2.3 ความสามารถทางด้านการถ่ายทอดเนื้อหาสาระความรู้ ตามหน่วยจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของนักศึกษาเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากนักศึกษามีความเข้าใจในหลักการประพันธ์เพลงสำหรับเด็ก โดยมีการคำนึงถึงเนื้อหาสาระเพื่อสอดแทรกในเพลงที่ใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมประจำวัน และช่วงรอยต่อของกิจกรรม เนื้อเพลงที่แต่งนั้นไม่ยากเกินกว่าที่เด็กปฐมวัยจะเข้าใจ ทำให้ผลงานการประพันธ์เพลงของนักศึกษาส่วนใหญ่ออกมาดีมาได้อย่างน่าประทับใจ มีความเหมาะสมกับเด็กปฐมวัย สามารถนำไปใช้ได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับ ละออ ชุติกอร์ (Chutikorn, 2006: 115) ที่กล่าวถึงสิ่งที่ควรคำนึงในการแต่งเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย คือ 1) ต้องคำนึงถึงตัวเด็กเป็นหลัก คือต้องคำนึงถึงวัย ความสนใจ ความต้องการและความพอใจของเด็ก 2) คำนึงถึงจุดมุ่งหมายที่ต้องการ จะให้เด็กทราบ ผู้แต่งต้องคำนึงว่าต้องการจะให้เด็กทราบอะไรบ้างจากเพลงนั้น เช่น ต้องการให้ทราบเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ พืช ธรรมชาติที่แวดล้อมตัวเด็ก หรือต้องการที่สร้างเสริมลักษณะนิสัยที่ดีให้กับเด็ก ก็ต้องพิจารณาเลือกเนื้อหาและถ้อยคำที่จะนำมาแต่งให้ตรง

จุดมุ่งหมาย 3) คำนึงถึงโอกาสที่จะใช้ ต้องคำนึงว่าจะแต่งให้ใช้ในโอกาสใด เช่น ต้องการแต่งเพลงเพื่อปลุกใจเด็ก เพื่อกระตุ้นให้เด็กแคล่วคล่องว่องไว หรือต้องการปลุกฝังให้เด็กมีความรักประเทศชาติ ก็ต้องใช้ถ้อยคำและทำนองที่ก่อให้เกิดความเข้าใจ และมีความหมายไปในเรื่องนี้ หรือต้องการให้เด็กผ่อนคลายความตึงเครียดหรือเพื่อพักผ่อนร่างกาย ก็ต้องใช้ถ้อยคำและทำนองที่ค่อนข้างช้า เรียบ ๆ และอ่อนโยน อ่อนหวาน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ มีดังนี้

1. จากผลการวิจัยในครั้งนี้ จะเห็นว่าการจัดกิจกรรมทางดนตรีที่มีการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดายสามารถช่วยพัฒนาความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยของนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัยให้เพิ่มขึ้นได้ ดังนั้น ครู อาจารย์ หรือผู้สนใจ สามารถนำวิธีการดังกล่าวไปพัฒนาทักษะทางดนตรีของนักศึกษาได้ หากนำไปใช้กับนักศึกษาในสาขาอื่น ๆ หรือผู้เรียนในวัยอื่น ๆ สามารถปรับกิจกรรมและเลือกใช้บทเพลงให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

2. ผู้วิจัยสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบ หรือยืดหยุ่นแบบกิจกรรมในการทดลองได้ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งในขณะนั้นเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 ทางมหาวิทยาลัยปิดและให้นักศึกษาเรียนออนไลน์ ดังนั้น กิจกรรมจึงมีการปรับเปลี่ยน เช่น ให้ฝึกซ้อมการขับร้องเพิ่มเติมในรูปแบบการเรียนออนไลน์ กิจกรรมแสดงผลงานทางดนตรีผ่านสื่อออนไลน์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยควรมีแผนกิจกรรมสำหรับการสอนในรูปแบบออนไลน์ที่นำไปใช้ได้จริง มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยและสามารถประยุกต์ใช้กับผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม

3. ควรมีการฝึกอบรมกิจกรรมดนตรีจากการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดายให้กับครู อาจารย์ หรือผู้สนใจ เพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์และการดำเนินการวิจัย จนสามารถนำกิจกรรมดังกล่าวไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนดนตรีหรือการสอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนในสาขาวิชาที่มีความเกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ผู้ที่สอนหลักในกิจกรรมควรมีพื้นฐานทางดนตรีและการขับร้อง ศึกษาแนวคิดทางดนตรีของโคดายอย่างลึกซึ้ง เข้าใจวิธีการนำหลักการของโคดายไปบูรณาการในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสม

กิตติกรรมประกาศ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อิงของมหาวิทยาลัยสวนดุสิต เรื่อง การพัฒนาความสามารถทางการขับร้องและการประพันธ์เพลงสำหรับเด็กปฐมวัยของนักศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 2 โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย ซึ่งได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 ปีการศึกษา 2562

References

- Assawaweeradej, Sukridya, & Suttachitt, Narutt. (2020). Development of inner hearing lesson plans for note reading based on Kodály's approach for early piano students (การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการได้ยินภายในสำหรับการอ่านโน้ตตามแนวคิดโคดายสำหรับนักเรียนเปียโนระดับชั้นต้น). *An Online Journal of Education*, 15(2): OJED-15-02-027.
- Banomyong Boontasanakul, Dusadee. (2004). *Making Dreams with Music, Let's Practice Singing* (สานฝันด้วยเสียงเพลง มาฝึกร้องเพลงกันเถิด) (4th ed.). Bangkok: V. Print (1991).
- Buasri, Phatthiya. (2013). *Analysis of Song and Rhyme Usage of Preschool Teachers* (การวิเคราะห์การใช้เพลงและคำคล้องจองของครูอนุบาล). Master's dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand.
- Chutikorn, La-or. (2006). Songs and Music for Preschoolers (เพลงและดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย). In *Literature and Dramatization for Early Childhood Education, Units 8-15* (เอกสารการสอนชุดวิชา วรรณกรรมและลีลาคดี ระดับปฐมวัย ศึกษา หน่วยที่ 8-15). Nonthaburi: The Office of the University Press Sukhothai Thammathirat Open University.
- Jujaroen, Warangkana. (2018). *The Development of Critical Thinking Abilities and Singing Skills Using Inquiry-Based Learning together with the Concept of Kodaly for Mathayom Suksa 3 Students* (การพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและทักษะการขับร้อง โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ร่วมกับแนวคิดของโคดาย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3). Master's dissertation, Dhurakij Pundit University, Bangkok, Thailand.
- Koatsombat, Arunee (Ed.). (2018). *Basic Music Skills for Teacher* (เอกสารประกอบการเรียนทักษะทางดนตรีพื้นฐานสำหรับครู). Bangkok: Graphic Site.
- Komkhum, Nuntirat. (1995). *A Study of Song Usage in Preschool Instruction* (การศึกษาการใช้เพลงในการเรียนการสอนเด็กวัยอนุบาล). Master's dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand.
- Office of the Basic Education Commission, Ministry of Education. (2017). *The 2017 Early Childhood Curriculum B.E. 2560* (หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560). Bangkok: The Agricultural Co-operative Federation of Thailand Printing House.
- Office of the Education Council, Ministry of Education. (2017). *The National Education Plan B.E. 2560-2579* (แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579). Bangkok: Prikwan Graphic.
- Sakalpasak, Warunee, & Halathaingam, Wannaapa. (2019). Music and movement activity for early childhood (ดนตรีและกิจกรรมเคลื่อนไหวสำหรับเด็กปฐมวัย). *Vajira Medical Journal: Journal of Urban Medicine*, 63(3): 203-208.
- Suttachitt, Narutt (Tran.). (1994). *Kodály's Principles in Practice: An Approach to Music Education through the Kodály Method* (หลักการของโคดายสู่การปฏิบัติ: วิธีการด้านดนตรีศึกษาโดยการสอนแบบโคดาย). Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Suttachitt, Narutt. (2001). *Music Teaching Behavior* (พฤติกรรมการสอนดนตรี) (3rd ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Suttachitt, Narutt. (2018). *Music Studies Principles and Knowledge* (ดนตรีศึกษา: หลักการและสาระสำคัญ) (10th ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press.

Wannarun, Wannawut. (2010). **The Effect of Music Activity Technique of Kodaly on Music Skill of Mathayom Suksa VI Students at Watsongham School in Praprhadaeng District, Samutprakran Province** (ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไดที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ). Master's dissertation, Srinakharinwirot University, Bangkok, Thailand.

Wasi, Prawase. (2002). **The Way of Mankind in the 21st Century to a New World of Development** (วิถี

มนุษย์ในศตวรรษที่ 21 สู่ภพภูมิใหม่แห่งการพัฒนา) (3rd ed.). Bangkok: Sodsri-Saritwong Foundation.

Wimonrattanakul, Wimonrat. (2004). **A Development of Preschool Teachers' Singing Ability Enhancement Program with Regard to Preschoolers' Learning Experience Provision by Applying Kodaly Approach** (การพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย). Master's dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand.